

***De droom die
werkelijkheid
werd***

Frederika Meerman

Frederika Meerman

De droom die werkelijkheid werd

Uitgeverij De Rode Tulp

Dit is een roman. De personages en situaties in deze roman zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-039-3
NUR 344

© 2016 Uitgeverij De Rode Tulp, Amsterdam
Imprint van Uitgeverij De Graveinse Abeel
www.uitgeverijderodetulp.nl
mail@uitgeverijderodetulp.nl

Omslagontwerp/bewerking: Uitgeverij De Rode Tulp
Omslagfoto: © Depositphotos/Uitgeverij De Graveinse Abeel
Auteur: Frederika Meerman

Dit boek is ook te verkrijgen als groteletterboek.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1.

“Het zal vreemd zijn, ukkepuk,” zei Rita.

“Ja, zussie, dat zal het zeker zijn, vreemd,” antwoordde Tina.

De twee zusjes zaten op het grote terras van hun appartement. De kooswoorden die ze zeiden gebruikten ze alleen als ze zonder andere mensen waren, het was het teken van hun verbondenheid. Zolang als ze zich konden herinneren, gebruikten ze die woorden. Een vader of moeder had nooit een kooswoordje tegen hen kunnen zeggen.

Rita rekte zich behaaglijk uit. “Wat is het heerlijk in de zon. Wil jij nog koffie?”

Tina knikte. “Graag.”

Rita stond op en haalde koffie en vlijde zich weer op de bank.

“Ik vind het lief van Tom dat hij ons vandaag alleen

laat. Hij begrijpt dat het voor ons, hoe heerlijk ook, erg moeilijk is,” zei Rita.

“Ja, Tom is een schat. En niet alleen hierom. Hij was degene die voorstelde om een appartement in dit gebouw te kopen zodat ik dicht bij jou ben. Hij begrijpt dat wij nooit zonder elkaar kunnen. Hij trouwt niet met jou maar neemt jou wel op de koop toe,” zei Tina met een guitig lachje.

Ook Rita moest lachen. “Ik heb al tegen hem gezegd, weet waar je aan begint, je krijgt niet één, maar twee vrouwen! Het is een lieverd hè? Een betere zwager had ik mij niet kunnen wensen. Ik ben blij met hem. Hij is als een broer voor mij. Stel dat je met zo’n verwaande vent zou gaan trouwen, bah!”

“Denk je nu echt dat ik met zo’n lefgozer in het huwelijksbootje zou stappen? Waar zie je mij voor aan? Ach, ik zie het al, je zit me te stangen, ik ben er in getrapt!” zei Tina en ze giechelde.

Ze dronken hun koffie. Onderwijl bekeek Rita haar pas gelakte nagels aan handen en voeten.

“Omdat we gisteren het huis helemaal in orde hebben gemaakt voor morgen, kon ik vanochtend mijn nagels vast lakken. Dat scheelt weer.”

“Zover ben ik nog niet, ik doe het morgenochtend vroeg. Ik kan toch niet slapen van de zenuwen,” zei Tina.

Het hele appartement was mooi, gezellig en luxe ingericht. Door hun jeugd die ze in soberheid doorbrachten, hadden de zusjes vanaf dat ze klein waren een droom gehad. Een droom die ze mee droegen tot ze die konden verwezenlijken. Als ze volwassen zouden zijn, wilden ze luxe om zich heen. Luxe in hun woning, en luxe in hun kleding. Ze waren daar erg goed in geslaagd. Omdat ze beiden een heel goede baan hadden, hadden ze al snel geld genoeg om dit appartement te kopen. Een mooi appartement met een groot terras. Binnen korte tijd hadden ze zich een inrichting kunnen permitteren waar ze van droomden. Het grote terras was al gauw omgetoverd tot een waar planten en bloemenparadijs. Ze waren hier jaren samen gelukkig geweest. En nu ging Tina trouwen met Tom. Ze kenden elkaar nog niet zo lang. Tom wilde niet lang wachten met trouwen, hij was een stuk ouder dan Tina en wilde graag een gezin stichten. “En als we toch van elkaar houden, waarom zouden we dan wachten?” had hij gezegd. “Omdat ik dan bij Rita weg ga,” had ze geantwoord. Daarom had Tom voorgesteld om in hetzelfde gebouw een appartement te kopen. Ze was dan altijd in de buurt van Rita. En nu zaten ze dan voor de laatste dag samen, twee

nog ongetrouwde zusjes op het terras van hun appartement.

“Ukkepuk, je weet hoe ik je missen zal maar nu je zo dichtbij blijft verzacht dat wel,” zei Rita.

“Ik zou nooit voor goed ver weg van jou kunnen gaan. Ik zou het niet overleven,” antwoordde Tina. Ze vervolgde: “Als jij eenmaal met Bruce getrouwd bent, zal dat ook verzachten. Dan word je niet elk moment herinnerd aan je ukkepuk.”

“Tja, misschien, maar zover is het nog niet. Nu denken we eerst aan morgen. Het zal gezellig worden. Vanavond zet ik alles klaar voor de koffie. Het gebak komt morgenochtend om negen uur. Al het andere hebben we geregeld. Dan rest ons alleen het genieten van jouw dag. Jij hebt toch ook alles klaarliggen? Ik bedoel je japon, schoenen en alles wat daar bij hoort?” vroeg Rita.

“Ja, alles ligt klaar. Wil je me wel helpen als ik de japon aantrek? Ik ben bang dat ik ergens aan blijf haken,” vroeg Tina.

“Natuurlijk help ik,” was het antwoord.

Ineens waren er tranen op Rita's wangen.

“Waarom huil je nu?” vroeg Tina.

“Ach, ik kan er zo verdrietig om worden, dat je niet een moeder hebt die je met alles helpt. Een moeder op je trouwdag, dat hoort toch zo? Een moeder die

je helpt met je trouwjapon en je sluier. En een vader die je weggeeft. Dat is toch normaal? We hebben het alle jaren met elkaar gered, maar op een dag als deze... Dat gemis van onze ouders hebben we toch altijd geprobeerd achter ons te laten. Maar om zelfs niet te weten wie onze ouders zijn, niet weten waar we vandaan komen. Het blijft een gruwel, zeker op een dag als deze,” antwoordde Rita. Ze droogde haar tranen en ook die van Tina. Die had door de woorden Rita ook tranen op haar wangen.

“Weet je wat? We nemen een lunch met een glas wijn erbij. Dat zal ons goed doen, dan gaan we lachen.”

Tina glimlachte terwijl ze het zei.

Ook Rita had alweer een lach op haar gezicht en zei:

“Lachen van één glas wijn?”

De rest van de dag brachten ze door met getuttel, geklets en met echte meidendingen. Al waren ze dan al volwassen, meidendingen bleven leuk! Ze namen foto's op het terras van hen twee en genoten van de zon al liggend op de banken.

Het was een heerlijke dag, een prachtige afsluiting van hun leven in één huis en van Tina's vrijgezellenbestaan.